

Arrest

nr. 126.557 van 1 juli 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 26 maart 2014 heeft ingediend om (de schorsing van de tenuitvoerlegging en) de nietigverklaring te vorderen van de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk/ongegrond verklaard wordt van 7 februari 2014.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 mei 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 juni 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 7 februari 2014 heeft de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing:

“Redenen:

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We

merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Het feit dat betrokkene sinds april 2006 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, Nederlands leert en spreekt, vrijwilligerswerk verricht, werkbereid is, zicht op werk heeft, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Betrokkene kreeg veelvuldige bevelen om het grondgebied te verlaten, doch weigert deze bevelen op te volgen. Integratie verkregen in illegaal verblijf kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 19.07.2006 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft nog steeds illegaal in België. Uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie. De duur van de procedure - namelijk ongeveer drie maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Ten slotte lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst. Betrokkene verbleef immers ruim 27 jaar in Kameroen en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst.

Niets verhindert betrokkene derhalve om vrijwillig terug te keren. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en re-integratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene niets meer zou hebben om te kunnen overleven niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid..."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan:

"Schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 15 december 1980. Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Schending van de materiële motiveringsplicht. Schending van artikel 3 en 8 EVRM. Schending van de zorgvuldigheidsplicht. Machtsmisbruik. Schending van artikel 6.4 van de Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. De bestreden beslissing stelt ten onrechte dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen. De bestreden beslissing beperkt zich tot volgende motieven: (...).

Eerste onderdeel,

Verzoeker hadden in de aanvraag artikel 9bis van 10.6.2013 gewezen op het feit dat reeds tot tweemaal toe de ontvankelijkheid van de aanvraag aanvaard is geweest en dat thans niet ernstig kan gesteld worden dat de aanvraag niet ontvankelijk zou zijn nu verzoeker nog langer van zijn land van herkomst verwijderd is. Dat verzoeker reeds blijkt heeft gegeven van het bestaan van buitengewone omstandigheden. Dat bijgevolg diende aangenomen te worden dat het voor verzoeker buitengewoon moeilijk was om zijn naar zijn land van herkomst te begeven om daar de aanvraag te doen. De bestreden beslissing geeft geen enkele motivering waarom dit gegeven niet aanvaard wordt om de aanvraag ontvankelijk te verklaren. De beslissing geeft geen motief om te stellen dat ondanks dit element de aanvraag toch onontvankelijk verklaard wordt. De beslissing schendt in die zin én de motiveringsverplichting, én het principe van de buitengewone omstandigheden. Op zich is dergelijke situatie een omstandigheid die maakt dat de aanvraag in België ontvankelijk dient verklaard te worden. Ten onrechte werd de aanvraag onontvankelijk verklaard. Alleszins en minstens dient gesteld dat de bestreden beslissing op dit specifieke punt geen motivering geeft. Er dient in dat kader verder opgemerkt te worden dat opzichtens verzoeker al aanvaard werd dat er buitengewone omstandigheden waren om de aanvraag in België te verrichten, met name door de vorige beslissingen waarvan de

laatste genomen werd op 16.5.2012, dus kort voor de nieuwe hier beoordeelde aanvraag, waarbij met betrekking tot de aanvraag artikel 9bis Vreemdelingenwet van 17.1.2009 de ontvankelijkheid werd aanvaard. Er is geen enkele argumentatie waarom waar dit enkele maanden voorheen wel het geval was, thans de buitengewone omstandigheden niet worden aanvaard.

Tweede onderdeel,

Verzoeker had diverse elementen van integratie aangehaald, hij had gesteld dat hij reeds sedert 2006 uit Kameroen weg was, dat hij het centrum van zijn belangen in België heeft uitgebouwd. De beslissing stelt zonder specifieke motivering dat 'integratie verkregen in illegaal verblijf niet kan aanzien worden als een buitengewone omstandigheid. Het motief is feitelijk onjuist. De aanwezigheid van verzoeker is lange tijd legaal geweest of is als dusdanig aanvaard door verwerende partij, met name tijdens de periode van asielaanvraag en tijdens de lange periodes van regularisatieverzoeken. Het motief is verder in strijd met artikel 9bis vreemdelingenwet. Er is geen verantwoording waarom deze elementen van integratie geen buitengewone omstandigheden uitmaken. Verzoeker verwijst naar het arrest RvV nr. 114 215 van 21 november 2013 inzake Ustarkhanova Toita t. Belgische Staat: (...). In dit arrest wordt duidelijk gesteld dat elementen van integratie en werkbereidheid niet zonder enige motivering van tafel mogen geveegd worden, wat ook in casu het geval is. Vermelde rechtspraak is van toepassing.

Derde onderdeel,

De bestreden beslissing stelt dat verzoeker zich in zijn aanvraag beroept op de instructie van 19 juli 2009 en dat deze vernietigd is. Een eenvoudige lezing van de aanvraag laat zien dat verzoeker zich niet steunt op de instructie van 19 juli 2009. Verzoeker heeft wel, en begrijpelijk, geschetst dat hij 4 jaar en 8 maanden in de asielprocedure is geweest waar de instructie van 19 juli 2009 vijf jaar asielprocedure voorzag. Verzoeker heeft gesteld dat hij zich in een prangende humanitaire situatie bevond. Nog des te meer, daar de instructie vernietigd is, wordt aan verwerende partij de mogelijkheid geboden om met alle omstandigheden die als buitengewoon aanzien kunnen worden, rekening te houden. De vernietiging van de instructie verruimt op zich de beoordelingsruimte van verwerende partij. Verwerende partij interpreteert dit precies omgekeerd, wat fout is. Niets staat verwerende partij in de weg om op basis van de lange asielprocedure het verblijf van verzoeker te regulariseren. Verzoeker heeft in dit verband ook gewezen op de resultaten van het 'opvolgingscomité regularisatie', maar ook dit gegeven wordt niet eens vermeld in de bestreden beslissing.

Vierde onderdeel,

Verzoeker heeft in de aanvraag de prangende humanitaire situatie opgeworpen waarin hij zich bevond. Hij wees hiervoor op diverse elementen ondermeer het zeer lange verblijf, zijn volledige integratie, zijn werk in het kader van het Sint-Vincentius Woon- en Zorgcentrum, enzovoort. Op basis van artikel 6.4 van de Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, kunnen de lidstaten in schrijnende gevallen, om humanitaire of andere redenen beslissen een onderdaan van een derde land die illegaal op hun grondgebied verblijft een verblijfsvergunning geven. Verzoeker had duidelijk op dit 'schrijnende geval' gewezen door de prangende humanitaire situatie aan te halen. De bestreden beslissing laat na hierover te motiveren. De bestreden beslissing miskent op zich ook vermeld artikel van de Richtlijn.

Vijfde onderdeel,

De beslissing haalt ook een argument uit de bewering dat het onwaarschijnlijk zou zijn dat verzoeker in Kameroen geen familie, kennissen of vrienden meer zou hebben, en verder, dat niets verzoeker verhindert vrijwillig terug te keren met hulp van de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM). Verzoeker stelt dat deze motieven niet dienstig kunnen zijn in het kader van de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag. De ontvankelijkheid heeft geen uitstaans met het gegeven of iemand al of niet nog familie heeft of met hulp van IOM zou kunnen terugkeren. Deze motieven kunnen op geen enkele wijze invloed hebben op de weerlegging van buitengewone omstandigheden. Het motief in verband met de familie is overigens een loutere vooropstelling die door geen enkel feitelijk motief ondersteund wordt. De bestreden beslissing schendt dan ook de vermelde wetsartikels en dient vernietigd te worden."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in het land van herkomst heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

In de aanvraag van 10 juni 2013 voert verzoeker volgende aan aangaande de ontvankelijkheid:

“2. Ontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag

2.1 Reeds aanvaarde ontvankelijkheid en buitengewone omstandigheden

In verband met verzoeker heeft de Minister reeds tot tweemaal toe de ontvankelijkheid aanvaard namelijk met de beslissingen over de vroegere aanvragen op basis van artikel 9bis vreemdelingenwet van 7 oktober 2010 en 16 mei 2012.

Het kan thans niet ernstig gesteld worden dat waar de ontvankelijkheid van de aanvraag van verzoeker aanvaard werd respectievelijk in 2010 en 2012 deze thans, nu verzoeker nog langer verwijderd is van

zijn land van herkomst waar de aanvraag zou dienen te geschieden in geval van onontvankelijkheid, niet zou aanvaard worden.

Dat derhalve reeds werd aangenomen dat het voor verzoeker buitengewoon moeilijk is om zich te begeven naar zijn land van herkomst om aldaar de aanvraag in te dienen. Verzoeker heeft reeds blijk gegeven van het bestaan van buitengewone omstandigheden die hem toelaten om zijn regularisatie in België in te dienen.

2.2 Identiteitsdocument

Verzoeker voegt kopie van zijn paspoort toe (stuk 1)."

Uit de aanvraag van 10 juni 2013 blijkt dat verzoeker als buitengewone omstandigheid heeft aangevoerd: "de Minister (heeft) reeds tot tweemaal toe de ontvankelijkheid aanvaard namelijk met de beslissingen over de vroegere aanvragen op basis van artikel 9bis vreemdelingenwet van 7 oktober 2010 en 16 mei 2012".

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij voordien één aanvraag heeft ingediend, waaromtrent een beslissing werd genomen werd op 7 oktober 2010 die evenwel werd ingetrokken op 16 mei 2012, en waarbij een nieuwe beslissing werd genomen op dezelfde dag. Er is aldus slechts één voorgaande aanvraag, die toen ontvankelijk doch ongegrond verklaard werd, hetgeen uiteraard geen rechten voor de toekomst kan genereren.

In casu heeft verzoekende partij een nieuwe aanvraag ingediend op 10 juni 2013. Het loutere gegeven dat een eerdere aanvraag wel ontvankelijk werd verklaard, maakt niet dat elke volgende aanvraag eveneens ontvankelijk moet worden verklaard. Integendeel dient elke aanvraag afzonderlijk te worden onderzocht. Het is niet omdat een aanvraag ooit ontvankelijk werd verklaard, dit in de toekomst ook altijd zo zal zijn.

De motivering met betrekking tot de integratie van de verzoekende partij dient te worden samen gelezen met het oordeel dat de door de verzoekende partij aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom het de verzoekende partij niet mogelijk zou zijn om zijn verblijfsaanvraag vanuit het buitenland in te dienen.

In het bijzonder wordt er in de bestreden beslissing gewezen op het gegeven dat de verzoekende partij wist dat het verblijf tijdens de asielprocedure slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van deze procedure. Het CGVS heeft reeds op 19 juli 2006 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf genomen. De gemachtigde van de Staatssecretaris heeft hieromtrent voldoende gemotiveerd in de bestreden beslissing.

De verzoekende partij kan niet gevolgd worden in het betoog dat zij 'tijdens de lange periodes van regularisatieverzoeken' eveneens legaal in het Rijk verbleef. Verzoeker heeft slechts één aanvraag ingediend, met name op 11 december 2009, doch hij verbleef niet legaal op het grondgebied tijdens de behandeling van deze aanvraag.

De gemachtigde van de staatssecretaris oordeelde niet op kennelijk onredelijke wijze dat de verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan de haar betekende bevelen, en dat uit illegaal verblijf geen rechten kunnen worden geput.

Aldus blijkt uit de bestreden beslissing duidelijk dat de ingeroepen elementen van integratie niet in overweging worden genomen omdat zij geen buitengewone omstandigheid vormen, meer bepaald omdat zij niet kunnen verantwoorden dat de aanvraag in België en niet via de reguliere procedure vanuit het buitenland wordt ingediend. Deze motivering is, in het licht van de door de verzoekende partij in de verblijfsaanvraag aangehaalde elementen, pertinent en draagkrachtig. Door in de aanvraag louter te verwijzen naar een in België opgebouwde integratie en sociaal net, heeft de verzoekende partij immers niet aannemelijk gemaakt dat de verblijfsaanvraag onmogelijk of zeer moeilijk vanuit het buitenland kan worden ingediend. Zoals supra uiteengezet, zijn de ontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag en de gegrondheid ervan duidelijk van elkaar te onderscheiden.

De Raad wijst erop dat het langdurig verblijf in België en de daaruit volgende integratie, elementen betreffen die veeleer betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag (cf. RvSt nr. 198.769 van 09.12.2009). Deze elementen kunnen derhalve in beginsel niet verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het land van herkomst werd ingediend, zodat het niet kennelijk onredelijk is van de

gemachtigde van de Staatssecretaris om de aanvraag onontvankelijk te verklaren bij gebrek aan bewijs van het voorhanden zijn van buitengewone omstandigheden.

In een derde onderdeel betoogt de verzoekende partij dat zij zich nergens in de aanvraag beroepen heeft op de instructie van 19 juli 2009. Zij kan hierbij evenwel niet wordt gevolgd.

Nazicht van de aanvraag van 10 juni 2013 leert immers dat de verzoekende partij meermaals heeft verwezen naar haar vorige aanvraag die ontvankelijk doch ongegrond verklaard werd op 16 mei 2012 en voorhield dat zij inmiddels reeds zoveel langer in België verblijft en hier geïntegreerd is, dat zij verwees naar de verklaringen in de aanvraag van 2009 die werden 'aangevuld' in de aanvraag van 2013 (p. 3 van de aanvraag), dat zij voorhield dat het in casu duidelijk gaat om een prangende humanitaire situatie en dat tevens benadrukt werd dat haar asielprocedure '4 jaar en 8 maanden duurde' en deze duur in de vorige aanvraag 9bis net te weinig werd geacht in het kader van critérium 2.8A, doch hierbij 'op oneigenlijke manier gehandeld werd in een regularisatieprocedure (...)', en verzoekende partij tot slot opmerkte dat de Raad van State de instructie wel heeft vernietigd, doch zij nog verwees naar het 'zogenaamde opvolgingscomité regularisatie', en zij voorhield dat verklaard werd dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet, en zij 'dan ook terecht verwacht een positieve beslissing te zullen krijgen, omdat zij aan de voorwaarden voldoet'.

De gemachtigde van de staatssecretaris heeft er in de bestreden beslissing niet op kennelijk onredelijke wijze op gewezen dat de instructie van 19 juli 2009 vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 199.789 van 9 december 2009 en arrest 215.571 van 5 oktober 2011), en de criteria van deze instructie bijgevolg niet meer van toepassing zijn. De bewering dat zij gewezen heeft op de 'resultaten van het opvolgingscomité' en hierover niet gemotiveerd wordt in de bestreden beslissing doet geen afbreuk aan de bestreden beslissing, waarin terecht wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij niet dienstig kan verwijzen naar de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009.

In een vierde onderdeel betoogt de verzoekende partij dat zij een prangende humanitaire situatie heeft ingeroepen, en dat de bestreden beslissing nalaat hierover te motiveren.

In de bestreden beslissing wordt terecht gemotiveerd dat de instructie van 2009 vernietigd werd, en de criteria ervan bijgevolg niet meer van toepassing zijn. Wat verder de concrete elementen betreft die de verzoekende partij als 'prangende situatie' had aangehaald in de aanvraag, met name dat zij geen enkele familie of vrienden meer heeft in het herkomstland en geen binding meer heeft met het geboorteland, wordt in de bestreden beslissing verder gemotiveerd dat *"Ten slotte lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst. Betrokkene verbleef immers ruim 21 jaar in Kameroen en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst."*

Niets verhindert betrokkene derhalve om vrijwillig terug te keren. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en re-integratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene niets meer zou hebben om te kunnen overleven niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid"

Verzoeker heeft in de aanvraag nergens verwezen naar artikel 6.4 d richtlijn 2008/115/EG en kan dit dan ook niet dienstig voor het eerst in haar verzoekschrift tot nietigverklaring doen en dit los van de vaststelling dat deze richtlijn geen directe werking heeft in de Belgische rechtsorde, gezien de omzetting naar Belgisch recht.

In een vijfde en laatste onderdeel gaat de verzoekende partij tot slot dieper in op de motivering inzake het langdurig verblijf in Kameroen, en de motivering dat zij beroep kan doen op het IOM. Deze motieven zouden volgens de verzoekende partij niet dienstig zijn in het kader van de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag.

De verzoekende partij kan hierbij niet worden gevolgd. Uiteraard dient de gemachtigde van de staatssecretaris te motiveren inzake de elementen die in de aanvraag werden ingeroepen. Terwijl de gemachtigde van de staatssecretaris terecht tot de vaststelling komt dat de ingeroepen elementen geen buitengewone omstandigheden uitmaken, en niets verhindert dat de verzoekende partij terugkeert naar het herkomstland om daar de aanvraag in te dienen. Hierbij wordt terecht gewezen op de bijstand van het IOM.

Waar de verzoekende partij tot slot nog betoogt dat inzake de familie men zich beperkt tot een loutere veronderstelling, verliest zij uit het oog dat het aan de aanvrager toekomt om het bewijs te leveren van de buitengewone omstandigheden. In casu stelde de verzoekende partij in de aanvraag louter dat zij 'geen enkele familie of vrienden meer heeft in zijn land van herkomst'. De gemachtigde oordeelde niet op kennelijk onredelijke wijze dat deze vage bewering geen buitengewone omstandigheden uitmaakt, en "het erg onwaarschijnlijk lijkt dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst. Betrokkene verbleef immers ruim 27 jaar in Kameroen en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst."

Tot slot wordt vastgesteld dat de verzoekende partij niet eens ingaat op de opgeworpen schending van de artikelen 3 en 8 EVRM. Dit onderdeel van het enig middel dan ook onontvankelijk. Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door de verzoekende partij vermelde rechtsregels zouden zijn geschonden, kan de verweerder zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen, zodat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schending van deze rechtsregels naar het oordeel van laatstgenoemde om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39,750, 18.6.1992, Arr. Hv.St. 1992, z.p.).

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een juli tweeduizend veertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. L. JANS,

Griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. JANS

M. MILOJKOWIC